

Og så den anden ting: Hr. Lundes argumentation hviler faktisk på den lidt foruroligende opfattelse, at alt, hvad der ikke direkte er likviditet i, ikke skal beskattes. Og derfor kan jeg ikke forstå, at hr. Jes Lunde så sent som i går under debatten klandrede Socialdemokratiet og andre for at fjerne formueskatten. Den lever jo helt op til hr. Jes Lundes synspunkter, nemlig at den for en stor dels vedkommende består af illikvider.

Vi kunne også tage lejeværdien. Jeg hører jo tit, at man ikke kan spise mursten. Samme argumentation.

Er det sådan, at SF går over til et princip om, at man kun beskatter, når der er tale om likvide gevinster, så får vi altså et noget arbitrært system, som overhovedet ikke hænger sammen, og som overhovedet ikke tager højde for, at mange illikvider kan gøres likvide, og at de er udtryk for en formue.

Så jeg tror, at hr. Jes Lunde med den argumentation er på vej ned ad et skråplan, som han ikke rigtig kan komme op ad.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Ministeren behøver ikke være så bekymret. Det, der er afgørende for os, er, at der er en skatteevne. Hvis folk har en formue på over 1½ mio. kr., så er der en skatteevne, og så har vi ingen som helst problemer med at bede om formueskat – ingen som helst problemer! Det er regeringen, der har fjernet formueskatten for dem, der har kæmpeformuer, men de har jo dog en skatteevne.

Men lad os bare tage eksemplet igen: Skatteministeren lavede et eksempel med et menneske, der havde lånt 100 kr., og så var gælden dér steget til 200 kr., og så siger skatteministeren: Det skal man selvfølgelig betale skat af. Jamen hvor er skatteevnen opstået i det?

Lad os prøve at forestille os et simpelt eksempel med en person, hvor der ikke er nogen som helst andre økonomiske bevægelser end dette ene, at vedkommende stiftede en gæld på 100 kr., som steg til 200 kr., uden at han fik 5 øre udbetalt. Hvor er skatteevnen opstået i det spil? Hvad er det, der gør, at man skal betale skat af, at ens gæld er steget, uden at man selv har fået fem øre? Jeg synes stadig væk, det er fuldstændig uforståeligt. Og jeg synes, det er ministeren, der er ude på et skråplan, fordi man fraviger skatteevnen som et grundprincip.

Loven her betyder, at man på et tidspunkt kommer til at gennemføre en ejendomsavancebeskatning af folk, der vitterlig ikke har penge at betale deres skat med, fordi de ikke har haft nogen gevinst. Og når den situation opstår, at det bliver virkelige mennesker, der skal til at betale skat af noget, de ikke har tjent, så kommer der et ramaskrig.

Kristen Touborg (SF):

Det er skatteministerens form for logik, der får mig til at sige et par ord her fra talerstolen. Når skatteministeren siger, at den eneste logiske løsning på det her problem er det, han påpeger, kan jeg kun sige, at så må man have været i Skatteministeriet i mange år for at kunne se den helt specielle logik, som skatteministeren her lægger for dagen.

Jeg kan i hvert fald sige, at med det forholdsvis få antal skoleår, jeg har haft, er det helt umuligt for mig at indse, at det er sådan. Jeg tror, man skal have gået rigtig mange år i skole for at forstå det her og så i øvrigt have været i Skatteministeriet.

Ministeren bruger selv eksemplet med, at hvis man låner 100 kr. og de 100 kr. så bliver til 200 kr. på grund af en kursændring, så har man tjent penge, men det er uforståeligt for mig, for når jeg har lånt 100 kr. og skal betale 200 kr. tilbage for at komme af med gælden, så kan jeg altså ikke se, at jeg har tjent penge, så synes jeg, at jeg har tabt penge. Det er skatteministeren nødt til at prøve at forklare en gang til.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Hr. Kristen Touborg får jo ikke det problem, for han kommer jo af med den forpligtelse. Det er det, der er pointen. Han kommer af med forpligtelsen.

Men derudover vil jeg bare sige: Problemstillingen gøres utrolig kompliceret, men den er meget simpel, og jeg har ikke hørt hverken hr. Jes Lunde eller hr. Kristen Touborg gendrive det.

Synspunktet er: Er det rigtige ikke, at en ejendomsavance kan måles ved at tage kontantværdien ved købet og kontantværdien ved salget og så tage differencen? Det er bare det. Det er så enkelt, og det har ikke noget at gøre med, hvor mange år man har været i Skatteministeriet – jeg har ikke været der i ret mange år – og det har ikke noget at gøre med, hvor længe man har gået i skole. Det er et spørgsmål om, at man tager kontantværdien ved salget og kontant-